

Прота Јован Радовић у храму под Горицом: Једино богопознањем човјек стиче истинско смирење

На Преподобног Сампсона Странопримца, у 4. недељи по Духовима, служена је Света литургија у подгоричком храму Светог Ћорђа, којом је началствовао протојереј Јован Радовић.

Високопречасном проти саслуживали су браћа свештенослужитељи овог древног храма: протојереј Мирчета Шљиванчанин старешина цркве, протојереј-ставрофор Милета Кљајевић, јереј Блажо Божовић и ђакон Лука Павићевић, док је молитвено учествовао прота Милун Фемић, дугогодишњи старешина овог светог храма.

На литургијске возгласе одговарале су сестре Павићевић – Софија и Анастасија, праћене вјерним народом Божијим.

Након прочитаног јеванђелског зачала, словом поуке сабранима који су испунили храм Господњи, обратио се началствујући свештенослужитељ, прота Јован Радовић, тумачећи причу о римском капетану из Капернаума (који је био главни град Галилејскога језера тј. мора).

Отац је казао да је ова прича која је испричана пре 2.000 година, испричана за све вијекове и сва покољења. Подсјетио је да у њој видимо једнога незнабожца, паганина који је имао свога слугу тј. помоћника, односно војника (јер капетан има под собом 100 војника) који је био болестан, а верујући за чуда која је до тада Христос чинио, капетан вјерује да ће му Господ исцијелити помоћника, кога је толико волио.

„У јеванђељу по Луки пише да је капетан послао прво јеврејске књижевнике – да умоле Христа Господа, јер је сматрао да је он нечист и да Господ неће доћи у његов дом. Послије ћутања Господа – на похвалне речи јеврејских старешина о капетану, капетан шаље Христу сада своје пријатеље – јер је сумњао да ће Господ послушати Јевреје, будући да они нијесу вољели Христа, – не би ли тако још више умолио Спаситеља“, казао је отац, а затим „на крају и сам излази пред Христа и тражи помоћ за свог слугу. А Господ, каже – Ја ћу доћи и исцијелићу га! Капетан тада показује силну вјеру и говори: – Господе, није потребно да улазиш у мој дом, јер ја нисам достојан, него само реци ријеч и оздравиће слуга мој!“

Прота је појаснио, да се Господ запрепастио, видјећи толику вјеру у једнога незнабожца и да говори, онима који иђаху за њим – Овакве вере ни у Израилу не нађох! Отац Јован је указао да овде видимо један феномен који се и дан данас дешава – колико је то хришћана од нас, који смо то само по имену, колико је нас који не живимо хришћански, који хулимо на своју вјеру, својим начином живота, а колико је људи у другим вјерама, који на прави и истински начин, свим срцем, вјерују!?

„Ми свештеници који дежурамо под Острогом, можемо видјети велики број муслимана и католика који долазе и са каквом вјером они приступају Свецу! И Светац Божији нема куда, на силну вјеру људску и помаже“.

Отац је подсјетио да је Господ тада изговорио пророчке и страшне ријечи јеврејском народу – Доћи ће многи с истока и запада и сјешће за трпезу Авраама, Јакова и Исака а синови царства биће изагнани у таму најкрајњу, гдје ће бити плач и шкргут зуба!

Прота Радовић је појаснио да су тада с истока и запада живела сва паганска

племена у ономе времену и ти народи су већ примили хришћанство, и Грци и Римљани, Јермени и Абисинци и многи други народи; док су неки од Кинеза и Јапанаца, са запада.

Затим је подсјетио да су Јевреји од момента разорења Јерусалима 76. г. под Веспасијаном Титом, били прогнани по цијелом свијету, те подсјетио на њихова страдања у Другом свјетском рату и током холокауста – тако да можемо видјети да се ово пророштво, које је Господ изрекао, још у ово време испуњава. А будући да је био народ који је био изабрани Божији народ и да им се Бог јавља кроз цео Стари завет, отац је објаснио, да су се они погордили због честих сусрета са лицем Божијим. Где су на крају, када су се сусрели лицем у лице са Господом, који је сишао у овај свијет – разапели Га и убили, најстрашнијом смрћу, којом је Бог могао да буде усмрћен.

„Поука је да једино богопознањем човјек стиче истинско смирење. Тек када сретнемо Бога, ми се смиримо. Друга поука је да иако смо крштени у име Свете Тројице и ако редовно долазимо у цркву, молимо се и причешћујемо – чувајмо се, да не отпаднемо од Лица Божија, већ да до краја останемо вјерни, а за све то време да не осуђујемо никога кога срећамо у свом животу, ма он био и било које друге вјере – јер ми не знамо, шта је у срцу људскоме и шта је у души било кога човјека!“ – беседио је прота у подгоричком храму.

Сви они који посте Петровски пост и који су се припремили за примање Свете тајне причешћа, приступили су Светој чаши.

Заједничарење свештенослужитеља и парохијана настављено је у Светогеоргијевском дому, уз пригодно послужење и звуке гусала.

mitropolija.com